

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/74/2019
Identifikačné číslo spisu: 7717010406
Dátum vydania rozhodnutia: 05.08.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7717010406.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Patrika Pribelského, PhD., v trestnej veci obvineného O. M., pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), b) ods. 3 písm. d) Tr. zák., na neverejnom zasadnutí konanom dňa 5. augusta 2020 v Bratislave, o dovolaní tohto obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 9. januára 2018, sp. zn. 6To/97/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného O. M. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Michalovce rozsudkom z 28. septembra 2017, sp. zn. 3T/106/2017 (ďalej len „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“), uznal obvineného za vinného zo zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), b), ods. 3 písm. d) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase od mesiaca august 2012 do 8. februára 2017 v rodinnom dome v obci C. č. XXX, okr. C., svojej matke - poškodenej C. M., nar. X. C. XXXX, trvale bytom C. č. XXX, okr. C., opakovane a sústavne spôsobil fyzické utrpenie tým, že ju bezdôvodne udieral do oblasti ramena a strkal a psychické utrpenie tým, že jej vulgárne nadával, vyvolával strach a stres, bezdôvodne odopieral spánok takým spôsobom, že počas spánku zapínal a vypínal svetlo a svietil jej baterkou do očí, vyhadzoval potraviny do smetí alebo na zem, odpájaj elektrospotrebiče, zabraňoval prítoku a odtoku vody vo vodovodnom potrubí, čím takýmto správaním ohrozil jej fyzické a psychické zdravie.

Okresný súd za to obvinenému podľa § 208 ods. 3 Tr. zák., za použitia § 38 ods. 3, § 36 písm. j), § 39 ods. 2 písm. c) Tr. zák. uložil trest odňatia slobody vo výmere 48 mesiacov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. Okresný súd okrem toho podľa § 73 ods. 2 písm. a), c) Tr. zák., za použitia § 74 ods. 1 Tr. zák., uložil obvinenému aj ochranné psychiatrické liečenie ambulantnou formou.

Krajský súd v Košiciach uznesením z 9. januára 2018, sp. zn. 6To/97/2017 (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolania obvineného a prokurátora

okresnej prokuratúry ako nedôvodné.

Obvinený, prostredníctvom ustanoveného obhajcu, dňa 2. októbra 2019 napadol dovolaním uznesenie krajského súdu ako aj konanie, ktoré vydaniu tohto rozhodnutia predchádzalo, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Tr. por.

Zásadné porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený odvíja z tej okolnosti, že orgány činné v trestnom konaní nebrali do úvahy jeho pripomienky a návrhy, s ktorými sa v konečnom dôsledku nevysporiadali ani súdy. Podľa vlastných slov už v prípravnom konaní navrhoval vypočuť svedkov: I. X., C. M. a W. V. Polícia tieto návrhy odmietla s odôvodnením, že obvinený nevedel uviesť ich presné adresy, hoci vo všetkých prípadoch išlo o obyvateľov obce C.. Obvinený sa domáhal osobnej účasti na výsluchu svedkov, čo mu však nebolo umožnené. Navrhoval vykonať konfrontáciu svojej osoby s poškodenou - matkou a tiež so svojou sestrou, ktoré ho usvedčujú z inkriminovanej trestnej činnosti, k čomu však nedošlo. Bezúspešne navrhoval zabezpečiť svoju kompletnú zdravotnú dokumentáciu. Z nej bolo možné zistiť, že v roku 2000 mal ťažký úraz na motorke, odkedy trpí patologickou deterioráciou kognitívnych funkcií stredne ťažkého stupňa postihnutia s ťažkou poruchou osobnosti. Tento stav je dlhodobý a s nepriaznivou prognózou. Obvinený popiera svoju vinu, celé trestné konanie je podľa jeho názoru zmanipulované zo strany členov rodiny, a to prevažne z dôvodu nezhôd pre majetky.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. obvinený vidí čiastočne v nevykonaní vyššie uvedených dôkazov a tiež v tom, že od svojho zadržania žiadal o ustanovenie obhajcu, a to predovšetkým z dôvodu svojho zlého zdravotného stavu, keďže trpí nepokojom, nesústredenosťou, poruchou koncentrácie, stratou pozornosti a zabúdaním. Aj napriek tejto vážnej diagnóze, ktorá má podstatný vplyv na jeho výpoveď, konanie a reakcie, bol vypočutý bez prítomnosti advokáta. Vypočutí boli aj ďalší svedkovia, čo obvinený považuje za závažné porušenie svojich práv, spôsobujúce nezákonnosť vykonaných dôkazov.

Keďže v danom prípade boli dôvodné pochybnosti o duševnom zdraví páchatel'a (nakoľko službu konajúci policajti osobne poznajú obvineného, vrátane problémov v jeho rodine; v konaní bol navyše pribratý znalec z odboru psychiatrie MUDr. Štefan Safko) a nebolo možné reálne očakávať, že obvinený bude schopný realizovať svoje právo na obhajobu, bolo povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaručiť obvinenému riadny a spravodlivý proces dôsledným rešpektovaním § 37 ods. 2 Tr. por. Ak orgány činné v trestnom konaní alebo súd takto nepostupujú od zistenia okolností svedčiacich o dôvodoch povinnej obhajoby, porušujú zásadným spôsobom nielen právo na obhajobu, ale aj zásadu rovnosti zbraní.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený zdôvodnil nesprávnym a neúplne zisteným skutkovým stavom veci, čo malo vplyv na nesprávne právne posúdenie skutku. V opačnom prípade by súd dospel k jednoznačnému záveru o nevine obvineného.

V súlade s uvedenou argumentáciou obvinený záverom navrhoval Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), aby podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom, že uznesením krajského súdu bol porušený zákon v § 319 Tr. por. a v konaní, ktoré mu predchádzalo v ustanovení § 208 ods. 1 písm. a), b), ods. 3 písm. d) Tr. zák., a to v neprospech obvineného. Aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu ako i rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a aby podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Negatívne stanovisko k dovolaniu obvineného zaujala prokurátorka Okresnej prokuratúry Michalovce podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené 25. októbra 2019.

Uviedla v ňom, že obvinený namieta zistený skutkový stav a spôsob, akým súdy vyhodnotili vykonané dôkazy. Dovolanie však podľa jej názoru neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a

druhého stupňa. Dôvody dovolania uvedené v prvom odseku ustanovenia § 371 Tr. por. slúžia k náprave právnych a nie skutkových pochybení. Skutkové okolnosti teda nie sú predmetom konania o dovolaní.

Právo na obhajobu je v zmysle dovolacieho dôvodu potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, pričom za jeho zásadné porušenie je potrebné považovať stav, kedy obvinený nemal obhajcu, aj keď ho podľa zákona mať mal.

Výkonávanie dôkazov a ich hodnotenie sa v plnom rozsahu realizuje pred súdom prvého a druhého stupňa, pričom najvyšší súd je v dovolacom konaní zásadne povinný vychádzať zo skutkových zistení, ku ktorým dospeli nižšie konajúce súdy. Nevykonanie dokazovania v rozsahu, ako uviedol obvinený, resp. hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné uplatniť ako dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy v jeho prospech.

Z uvedených dôvodov je podľa právneho názoru prokurátorky Okresnej prokuratúry Michalovce namieste podľa § 392 ods. 1 Tr. por. zamietnuť dovolanie obvineného.

Po tom, čo bola predmetná trestná vec predložená na rozhodnutie dovolaciemu súdu, obvinený dňa 15. mája 2020 doplnil svoje dovolanie podaním, ktorým požiadal, aby súd v rámci rozhodovania o jeho dovolaní zabezpečil právoplatné rozhodnutie disciplinárneho senátu Slovenskej advokátskej komory zo 7. mája 2018, sp. zn. DS I.-11/18:3027/2017-dr.Št/Fá, ktorým bolo podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii uložené JUDr. Ivete Felejkovej, v pôvodnom konaní ustanovenej obhajkyne obvineného, disciplinárne opatrenie - písomné napomenutie. Uvedené disciplinárne opatrenie podľa názoru obvineného preukazuje, že ho menovaná advokátka nehájila v konaní riadnym spôsobom, resp. že nebolo vyhovené jeho žiadostiam o zmenu advokáta, čo považuje za hrubé porušenie svojich práv na obhajobu.

Pozornosti najvyššieho súdu neušlo ani podanie vlastnoručne spísané obvineným, ktoré bolo doručené prvostupňovému súdu 11. júna 2019. Výmúc skutočnosť, že obvinený týmto podaním požiadal o ustanovenie obhajcu za účelom podania dovolania, poukázal ním aj na pochybenia, ktoré z jeho pohľadu zakladajú dôvod pre podanie dovolania. Konkrétne uviedol, že polícia neakceptovala jeho žiadosť, aby dňa 8. februára 2017 bol vypočúvaný za účasti ustanoveného obhajcu. Obvinený považuje znalecký posudok MUDr. Štefana Safka za neúplný v presnom definovaní zmenšenej príčinnosti a chybný v porovnaní s ostatnou zdravotnou dokumentáciou. Nakoľko konajúce súdy pri svojom rozhodovaní vychádzali aj z nezákonného znaleckého posudku, robí to ich rozhodnutie nespravodlivé - založené na nesprávnom právnom posúdení skutku. Súd navyše podľa obvineného vôbec nevzal do úvahy svedecké výpovede poškodenej, že problémy so správaním u obvineného nastali po ťažkom úraze hlavy pri dopravnej nehode v roku 2000. Výkon trestu podľa obvineného nemôže nahradiť, resp. suplovať zdravotnú starostlivosť.

Najvyšší súd ako súd dovolací v intenciách ustanovenia § 378 Tr. por. predbežne preskúmal dovolanie obvineného, nezistiac dôvod pre jeho formálne odmietnutie postupom podľa § 382 písm. a), b) alebo d) až f) Tr. por. Na strane druhej však dospel k zrejmemu záveru o nesplnení dôvodov dovolania v zmysle § 382 písm. c) Tr. por.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné pripomenúť, že dovolanie podľa § 368 a nasl. Tr. por. si nemožno zamieňať s odvolaním, a teda s tretím stupňom v rámci súdneho konania, ktorým sa za rovnakých podmienok možno účinne domáhať zmeny napádaného rozhodnutia. Dovolanie patrí k mimoriadnym opravným prostriedkom, čo znamená, že pri jeho uplatnení musí výrazne prevyšovať záujem na zákonnosti a spravodlivosti súdneho rozhodnutia nad jeho stabilitou. Tomu zodpovedá aj taxatívny výpočet dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1, ods. 3 Tr. por., ktorými sa možno domáhať zmeny právoplatného rozhodnutia, resp. aj jemu predchádzajúceho konania.

V úzkej nadväznosti na predchádzajúci odsek nemožno opomenúť ani zákonnú úpravu prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu, pokiaľ ide o jeho viazanosť dôvodmi podaného dovolania v zmysle § 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por., ktorá sa netýka formálno-právneho uplatnenia niektorého (či viacerých) z dovolacích dôvodov vymedzených v § 371 ods. 1, ods. 3 Tr. por., ale vecných chýb, ktoré dovolateľ vo svojom podaní namietol (R 120/2012). Z toho vyplýva, že zodpovednosť za kvalitu podaného dovolania znáša výlučne dovolateľ, obligatórne zastúpený obhajcom (§ 373 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), ktorý svojim podaním určuje mantinely prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu. Najvyšší súd teda nebude preberať jeho aktivitu a iniciatívne zisťovať ďalšie (v dovolaní neoznačené) chyby napadnutého rozhodnutia alebo aj jemu predchádzajúceho konania, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov.

Dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. napĺňa okolnosť, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Z označeného dovolacieho dôvodu vyplýva, že k jeho naplneniu nemôže dôjsť pri akomkoľvek porušení práva obvineného na obhajobu, nakoľko takéto porušenie musí dosahovať určitú - zásadnú intenzitu, čím sa má na mysli predovšetkým porušenie práva na povinnú obhajobu v zmysle § 37 Tr. por. Na strane druhej, ani uvedené však nemožno vnímať absolútne, keďže absencia obhajcu v trestnom konaní musí mať aj reálny negatívny dopad na právne postavenie obvineného. To znamená, že dovolacia námietka podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., spočívajúca v tom, že konkrétny procesný úkon trestného konania (dôkazný prostriedok) sa uskutočnil bez prítomnosti obhajcu, je opodstatnená len vtedy, ak výsledok takéhoto procesného úkonu (získaný dôkaz) bol jednak vykonaný pred súdom a zároveň mal rozhodujúci vplyv pre zistenie skutkového stavu veci (porovnaj s R 6/2010).

Z obsahu predloženého trestného spisu vyplýva, že obvinený bol ako podozrivý podľa § 85 ods. 1 Tr. por. zadržaný po predchádzajúcom telefonickom súhlase prokurátora dňa 8. februára 2017 o 21.30 hod. Obvinený bol pri tejto príležitosti riadne poučený o svojich právach a poučený bol aj pri svojom výsluchu v pozícii zadržaného - podozrivého, ktorý bol realizovaný toho istého dňa o 21.45 hod. Obvinený si obhajcu v tom čase nezvolil a ani nepožiadaval o jeho ustanovenie. Obvinenému bola súdom ustanovená obhajkyňa, JUDr. Iveta Felejková, bezprostredne po jeho vzatí do väzby dňa 10. februára 2017, z dôvodu povinnej obhajoby v zmysle § 37 ods. 1 písm. a) Tr. por. Až v priebehu odvolacieho konania, uznesením krajského súdu z 20. decembra 2017, sp. zn. 6To/97/2017, bola JUDr. Iveta Felejková podľa § 43 ods. 1 Tr. por. oslobodená spod povinnosti obhajovať obvineného, pričom k rovnakému dňu bol opatrením krajského súdu, z nezmeneného dôvodu povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 písm. a) Tr. por., ustanovený za obhajcu obvineného Mgr. Ing. Ján Foľvarský, a to až do právoplatného skončenia trestnej veci.

Okresný súd vykonal vo veci hlavné pojednávanie dňa 28. septembra 2017 za osobnej účasti obvineného ako i jeho súdom ustanovenej obhajkyne. Obvinený na tomto hlavnom pojednávaní odmietol vypovedať. Okresný súd následne pokračoval v dokazovaní výsluchom svedkyne - poškodenej C. M. a svedkýň C. T. a C. M. (nar. XX. D. XXXX). Okresný súd ďalej so súhlasom obvineného ako aj prokurátorky prečítal na hlavnom pojednávaní znalecký posudok č. 7/2017 z odboru psychológia, vypracovaný PhDr. Beátou Ostoverchou ku dňu 10. apríla 2017 a tiež znalecký posudok č. 12/2017 z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, vypracovaný MUDr. Štefanom Safkom ku dňu 19. apríla 2017. So súhlasom strán bola na hlavnom pojednávaní podľa § 263 ods. 1 Tr. por. prečítaná zápisnica o výsluchu znalca MUDr. Štefana Safka z 23. mája 2017, ktorého úkonu sa okrem iných osobne zúčastnila aj obhajkyňa obvineného. Prvostupňový súd následne podľa § 269 Tr. por. prečítal správy Psychiatrickej nemocnice Michalovce, n. o., z 9. februára 2017 a 7. marca 2017, potvrdenie o vykázaní zo spoločného obydľia zo dňa 8. februára 2017, výpis z ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 8. februára 2017, odpis registra trestov z 9. februára 2017 a nakoniec správy o povesti vypracované za obec C. z 9. februára 2017 a Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody Košice zo dňa 9. marca 2017. Ďalšie dôkazy na hlavnom pojednávaní vykonané neboli. V odvolacom konaní nedošlo k doplneniu dokazovania, keďže na verejnom zasadnutí konanom dňa 9. januára 2018 pred krajským súdom sa procesné strany výslovne vyjadrili, že nemajú žiadne návrhy na

doplnenie dokazovania.

S ohľadom na uvedené, je nad všetku pochybnosť zrejmé, že v preskúmvanej trestnej veci vychádzali nižšie konajúce súdy len z dôkazov, ktoré boli vykonané pri plnom zachovaní práva obvineného na obhajobu - za osobnej prítomnosti súdom ustanoveného obhajcu. Za daného stavu je v tomto dovolacom konaní súčasne celkom bezpredmetné zaoberať sa otázkou, či v prípade obvineného bol sprítomnený dôvod povinnej obhajoby aj v zmysle ustanovenia § 37 ods. 2 Tr. por.

Najvyšší súd dáva dovolateľovi osobitne na zreteľ, že spôsob obhajoby obvineného jeho obhajkyňou stojí mimo rámec dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Dovolací súd totiž nie je oprávnený akýmkoľvek spôsobom hodnotiť kvalitu poskytovaných právnych služieb - nemôže v tomto smere do výkonu obhajoby zasahovať, pretože ide výlučne o vzťah medzi advokátom ako obhajcom na jednej strane a klientom ako obvineným na strane druhej, a to bez rozdielu či ide o obhajcu zvoleného, alebo ustanoveného súdom. Pripustenie názoru, že nedostatočný výkon obhajoby napĺňa naposledy uvedený dovolací dôvod, by mohol viesť k nepripustnému rozšíreniu tohto dôvodu dovolania o každý taký prípad, kedy obvinený sa domnieva, že jeho obhajca niečo zanedbal, alebo si riadne neplnil svoje povinnosti (porovnaj napr. s uznesením najvyššieho súdu zo 17. októbra 2012, sp. zn. 3 Tdo 26/2012).

V kontexte uvedeného najvyšší súd ako celkom irelevantnú vyhodnotil tú časť argumentácie, ktorou obvinený poukazuje na neuspokojivé poskytovanie formálnej obhajoby zo strany JUDr. Ivety Felejkovej, resp. ak v tejto súvislosti navrhuje zabezpečiť právoplatné rozhodnutie disciplinárneho senátu Slovenskej advokátskej komory, ktorým menovanej obhajkyňi malo byť uložené disciplinárne opatrenie v podobe písomného napomenutia.

Najvyšší súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky pripomína, že za zásadné porušenie práva na obhajobu v intenciách § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10, ods. 11 Tr. por., ako ani vlastné hodnotenie dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. (k tomu pozri ZSP 21/2010, R 7/2011, ZSP 16/2013, R 14/2015). Predmetný záver vyplýva z toho, že Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti. V tomto ohľade platí výlučne tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por. Zjednodušene povedané, vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv obvineného, teda nie je porušením jeho práva na obhajobu a v zmysle toho ani adekvátnym dovolacím dôvodom.

V nadväznosti na vyššie konštatované si je najvyšší súd zároveň veľmi dobre vedomí vlastnej judikatúry (R 116/2014, resp. aj ZSP 21/2010), v zmysle ktorej za zásadné porušenie práva na obhajobu nemožno pokladať len všeobecné právo obvineného zvoliť si obhajcu a radiť sa s ním počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní a súdom (§ 34 Tr. por.), ale aj právo na navrhovanie dôkazov priamo obvineným alebo prostredníctvom obhajcu (§ 34 ods. 1, § 44 ods. 2 Tr. por.). Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Tr. por.), alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Tr. por.). V zmysle citovaného judikátu však rovnako platí, že vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom, nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Najvyšší súd na tomto mieste opätovne, avšak len v krátkosti poukazuje na vyjadrenie obvineného z verejného zasadnutia konaného pred odvolacím súdom dňa 9. januára 2018, kde stotožňujúc sa s

rozsahom vykonaného dokazovania, obvinený nevzniesol žiadne výhrady, resp. návrhy na jeho doplnenie. Dôkaznej iniciatíve, ktorú obvinený prejavil vo svojom dovolaní (pokiaľ naráža na výsluch svedkov I. X., C. M., W. V., na konfrontáciu svojej osoby s poškodenou - svedkyňou C. M. a svedkyňou C. T., a tiež na zabezpečenie svojej kompletnej zdravotnej dokumentácie), preto nemožno pripísať žiadnu relevanciu. Z podstaty tejto námietky vyplýva, že obvinený sa ňou domáha revízie skutkových zistení, ku ktorým dospeli skôr konajúce súdy - napáda rozsah vykonaného dokazovania v záujme odlišného hodnotenia dôkaznej situácie v jeho trestnej veci. Najvyšší súd podotýka, že v prospech tohto záveru svedčí i vlastné tvrdenie obvineného, že celé trestné konanie vedené voči nemu bolo zmanipulované zo strany členov rodiny pre majetkové spory. Najvyšší súd v ďalšej časti svojho rozhodnutia bližšie rozvedie, že v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolací súd správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať a meniť.

Naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. obvinený zakladá v podstate na rovnakých námietkach ako v predošlom prípade, t. j. nevykonaním navrhovaných dôkazov a nedostatkami v poskytovaní formálnej obhajoby z dôvodu podľa § 37 ods. 2 Tr. por. K tomu najvyšší súd len v stručnosti podotýka, že ním vyššie prijaté závery sú platné aj vo vzťahu k aktuálne rozoberanému dovolaciemu dôvodu, a preto na ne v celom rozsahu odkazuje. Len na dôvažok dodáva, že podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Ani prostredníctvom tohto dovolacieho dôvodu teda nemožno účinne napádať súdne rozhodnutie v rovine jeho skutkových zistení, pokiaľ ide o rozsah vykonaného dokazovania a spôsob, akým súdy hodnotili jednotlivé dôkazy, resp. dôkaznú situáciu ako celok (k tomu pozri napr. ZSP 38/2018-II).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je v zákone upravený tým spôsobom, že ho možno úspešne uplatniť (za splnenia ďalších podmienok), ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Z ostatne citovaného dovolacieho dôvodu vyplýva, že tento pripúšťa dve alternatívy vecných námietok. Môže ísť buďto o výhradu založenú na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku (jeho právnu kvalifikáciu) alebo o námietku nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia (napr. pri posúdení okolností vylučujúcich protiprávnosť činu v zmysle ustanovení § 24 až § 30 Tr. zák., chybné rozhodnutie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu podľa § 41 Tr. zák., alebo súhrnného trestu podľa § 42 Tr. zák.). Za každých okolností však musí ísť o pochybenie právne, nikdy nie skutkové, keďže to explicitne vylučuje dikcia vety za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Najvyšší súd z titulu dovolania obvineného (prípadne osôb uvedených v § 369 ods. 5 Tr. por.) či generálneho prokurátora podľa § 369 ods. 2 Tr. por., teda nemôže preskúmať správnosť zisteného skutku a postup, akým konajúce súdy v namietanej veci hodnotili dôkaznú situáciu, lebo k takejto činnosti nedochádza na poklade hmotnoprávnych, ale procesných ustanovení (k tomu pozri bližšie: R 57/2007, ZSP 46/2013, R 47/2014). V zmysle uvedeného je dovolací súd zásadne viazaný skutkovým stavom (ako je naformulovaný v napadnutom rozhodnutí), ku ktorému vo veci dospeli nižšie konajúce súdy.

Dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je podľa názoru obvineného, ako sám uvádza, naplnený nesprávnym alebo neúplne zisteným skutkovým stavom. S prihliadnutím na doposiaľ uvedené, najvyšší súd tejto výhrade dovolateľa vonkoncom nemohol priznať žiadnu relevanciu.

Pokiaľ ide o obvineným vlastnoručne spísanú dovoláciu argumentáciu, na túto najvyšší súd pri svojom rozhodovaní primerane prihliadol, keďže nespĺňa kvalitatívne kritérium v zmysle § 373 ods. 1, ods. 2 Tr. por. (k tomu pozri viac nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 21. januára 2010, sp. zn. IV. ÚS 305/09). Ostatne, tam uvedené námietky sa v prevažujúcej miere zhodujú s obsahom dovolania podaného prostredníctvom obhajcu, s ktorého argumentáciou sa najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia riadne vysporiadal. Len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že ak obvinený v predmetnom podaní vyjadruje nesúhlas s obsahom znaleckých zistení MUDr. Štefana Safka alebo spôsobom hodnotenia výpovede poškodenej súdom, ide opäť o námietky skutkové, a preto vylúčené z meritórneho

prieskumu dovolacieho súdu.

Nezistiac naplnenie žiadneho z dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por., najvyšší súd na neverejnom zasadnutí ako zjavne nedôvodné odmietol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.